

MORGAN RICE

VOJÁK,
BRATR,
ČARODĚJ

KORUNY A SLÁVY--KNIHA PÁTÁ

Koruny A Slávy

Morgan Rice

Voják, Bratr, Čaroděj

«Lukeman Literary Management Ltd»

Rice M.

Voják, Bratr, Čaroděj / M. Rice — «Lukeman Literary Management Ltd», — (Koruny A Slávy)

Morgan Rice přišla s něčím, co se zdá být příslibem další brilantní série, která nás zavede do fantasy plné odvahy, cti, udatnosti, magie a víry ve vlastní osud. Morgan dokázala vytvořit silné postavy, které nás přimějí je obdivovat na každé stránce.. Doporučuji do knihovny každého čtenáře, který miluje dobře napsanou fantasy literaturu. Books and Movie Reviews, Roberto Mattos (komentář k Vzestup draků)

VOJÁK, BRATR, ČARODĚJ je pátá kniha ze série bestsellerů epické fantasy ságy KORUNY A SLÁVY od Morgan Rice, která začíná knihou OTROKYNĚ, BOJOVNICE, KRÁLOVNA. Sedmnáctiletá Ceres je krásná, chudá dívka z imperiálního města jménem Delos. Právě získala město, ale stále ještě nedosáhla úplného vítězství. Rebelové k ní vzhlížejí jako k nové vůdkyni, proto musí najít způsob, jak svrhnout královské a jak ubránit Delos před útokem armády větší, než kdo kdy viděl. Musí se pokusit osvobodit Thana dřív, než ho popraví. A také očistit jeho jméno pošpiněné nařčením z vraždy jeho vlastního otce. Thanos je odhodlaný dopadnout Lucia, ať už odplul kamkoli. Chce pomstít otcovu smrt a zabít bratra dřív, než se i s armádou vrátí k pobřeží Delosu. Bude to nebezpečná cesta do cizích krajin. Taková, která by ho mohla stát život. Je ale ochoten se obětovat kvůli své zemi. Všechno ale nemusí vyjít podle plánu. Stephania cestuje do vzdálených krajin, aby našla čaroděje, který by jednou provždy mohl zbavit Ceres její moci. Je odhodlaná udělat vše pro to, aby zabila Ceres a sama se, i se svým nenarozeným dítětem, stala vládkyní Impéria. VOJÁK, BRATR, ČARODĚJ vypráví epický příběh tragické lásky, pomsty, zrady, ambicí a předurčení. Kniha plná nezapomenutelných postav a dech beroucí akce nás přenese do světa, na který nikdy nezapomeneme, a přiměje nás znovu a znovu se zamilovávat do fantasy. Akcí nabitá fantasy, která jistě potěší fanoušky předchozích knih od Morgan Rice, stejně jako fanoušky děl jako je série ODKAZ DRAČÍCH JEZDCŮ od Christophera Paoliniho... Fanoušci fikce pro mladé budou toto poslední dílo Riceové hltat a pak škemrat o přídavek. The Wanderer, A Literary Journal (komentář k Vzestup draků)

Kniha pátá ze série Koruny a slávy vyjde již brzy!

© Rice M.

© Lukeman Literary Management Ltd

Содержание

KAPITOLA PRVNÍ	10
KAPITOLA DRUHÁ	13
KAPITOLA TŘETÍ	16
KAPITOLA ČTVRTÁ	19
KAPITOLA PÁTÁ	21
KAPITOLA ŠESTÁ	24
KAPITOLA SEDMÁ	29
Конец ознакомительного фрагмента.	31

VOJÁK, BRATR, ČARODĚJ

(KORUNY A SLÁVY--KNIHA PÁTÁ)

MORGAN RICE

(PŘELOŽIL TOMÁŠ SLAVÍK)

Morgan Rice

Morgan Rice je autorkou epické fantasy ságy ČARODĚJŮV PRSTEN, která obsahuje 17 knih, podle USA Today je tato sága bestsellerem číslo jedna; podle USA Today jsou bestsellerem číslo jedna také její další ságy, jako jsou: série UPÍŘÍ ŽURNÁLY, obsahující 12 knih; série TRILOGIE PŘEŽITÍ, postapokalyptický thriller; epické fantasy série KRÁLOVÉ A ČARODĚJOVÉ, skládající se ze šesti knih; a také zbrusu nové epické fantasy ságy KORUNY A SLÁVY. Autorčiny knihy jsou dostupné v tištěné i audio verzi a byly přeloženy do více než 25 jazyků.

Morgan se ráda zajímá o názory svých čtenářů, takže se prosím nezdávejte navštívit její webové stránky www.morganricebooks.com, kde se můžete přidat do seznamu kontaktů, získat knihu zdarma, stejně jako další akční bonusy, stáhnout si zdarma aplikace, mít přehled o posledních novinkách, přidat se na autorčin Facebook či Twitter a jednoduše být s Morgan v kontaktu!

Vybrané ohlasy na tvorbu Morgan Rice

“Pokud jste si mysleli, že po přečtení ságy ČARODĚJŮV PRSTEN už nebudete mít pro co žít, mýlili jste se. Ve VZESTUPU DRAKŮ přišla Morgan Rice s něčím, co se zdá být příslibem další brilantní série, která nás zavede do fantasy světa plného trolů, draků, odvahy, cti, udatnosti, magie a víry ve vlastní osud. Morgan dokázala vytvořit silné postavy, které nás přimějí je obdivovat na každé stránce... Doporučuji do knihovny každého čtenáře, který miluje dobře napsanou fantasy literaturu.”

--Books and Movie Reviews

Roberto Mattos

“Akcí nabitá fantasy, která jistě potěší fanoušky předchozích knih od Morgan Rice stejně jako fanoušky děl jako je série ODKAZ DRAČÍCH JEZDCŮ od Christophera Paoliniho.... Fanoušci fikce pro mladé budou toto poslední dílo Riceové hltat a pak škemrat o přidavek.”

--The Wanderer, A Literary Journal (komentář k Vzestup draků)

“Oduševnělá fantasy, která do svého příběhu spřádá vlákna záhad a intrik. Cesta hrdiny je o získávání odvahy a uvědomění si smyslu života, který vede k růstu, dospělosti a dokonalosti....Pro všechny, kdo hledají napínavá fantasy dobrodružství, hrdiny a akčně pojatý sled událostí, který žene Thora po cestě, na níž se z malého dětského snílka postupně stává mladým mužem, jenž neohroženě čelí nebezpečí, i když jsou vyhlídky na přežití bídny....A to je pouhý začátek epické ságy pro mladé čtenáře.”

--Midwest Book Review (D. Donovan, eBook Reviewer)

“ČARODĚJŮV PRSTEN má všechny rysy potřebné pro jasný úspěch: hlavní i vedlejší příběh, záhadnou atmosféru, statečné rytíře a rozkvétající vztahy, které zacelují rány na zlomených srdcích, stejně jako podvod či zradu. Slibuje dlouhé hodiny zábavy a jistě uspokojí všechny věkové kategorie. Dílo najde své místo v knihovnách u všech příznivců fantasy literatury.”

--Books and Movie Reviews, Roberto Mattos

“V této akci nabitě první knize epické fantasy série Čarodějův prsten (která má momentálně již 14 svazků), Riceová představuje čtenářům čtrnáctiletého Thorgrina „Thora“ McLeoda, jehož sen je stát se vojákem Stříbrných, elitní jednotky rytířů, která slouží králi... Riceová skvěle píše a má fascinující předpoklady.”

--Publishers Weekly

Knihy od Morgan Rice

CESTA OCELI

POUZE KDO JE HODEN (Kniha č.1)

KORUNY A SLÁVY

OTROKYNĚ, BOJOVNICE, KRÁLOVNA (Kniha č.1)

TULAČKA, VĚZEŇKYNĚ, PRINCEZNA (Kniha č.2)

RYTÍŘ, NÁSLEDNÍK, PRINC (Kniha č.3)

REBEL, PĚŠEC, KRÁL (Kniha č.4)

VOJÁK, BRATR, ČARODĚJ (kniha č.5)

HRDINKA, ZRÁDKYNĚ, DCERA (kniha č.6)

KRÁLOVÉ A ČARODĚJOVÉ

VZESTUP DRAKŮ (Kniha č.1)

POVSTÁNÍ STATEČNÝCH (Kniha č.2)

OTĚŽE CTI (Kniha č.3)

ZROZENÍ UDATNOSTI (Kniha č.4)

ŘÍŠE STÍNŮ (Kniha č.5)

NOC STATEČNÝCH (Kniha č.6)

ČARODĚJŮV PRSTEN

CESTA HRDINY (Kniha č.1)

POCHOD KRÁLŮ (Kniha č.2)

OSUD DRAKŮ (Kniha č.3)

POKŘIK CTI (Kniha č.4)

SLAVNÁ PŘÍSAHA (Kniha č.5)

ÚTOK CHRABRÝCH (Kniha č.6)

OBŘAD MEČŮ (Kniha č.7)

MOC ZBRANÍ (Kniha č.8)

NEBE KOUZEL (Kniha č.9)

MOŘE ŠTÍTŮ (Kniha č.10)

PANOVÁNÍ OCELI (Kniha č.11)

ZEMĚ OHŇŮ (Kniha č.12)

VLÁDA KRÁLOVEN (Kniha č.13)

BRATRSKÁ PŘÍSAHA (Kniha č.14)

SEN SMRTELNÍKŮ (Kniha č.15)

RYTÍŘSKÉ KLÁNÍ (Kniha č.16)

DAR BITVY (Kniha č.17)

TRILOGIE PŘEŽITÍ

ARÉNA JEDNA: OTROKÁŘI (Kniha č.1)

ARÉNA DVĚ (Kniha č.2)

ARÉNA TŘI (Kniha č.3)

VAMPIRE, FALLEN

PŘED ÚSVITEM (Kniha č.1)

UPIŘÍ ŽURNÁLY

PROMĚNĚNÁ (Kniha č.1)

MILOVANÁ (Kniha č.2)

ZRAZENÁ (Kniha č.3)

PŘEDURČENA (Kniha č.4)

ŽÁDANÁ (Kniha č.5)

ZASNOUBENÁ (Kniha č.6)

ZASLÍBENÁ (Kniha č.7)

NALEZENÁ (Kniha č.8)
VZKŘÍŠENÁ (Kniha č.9)
TOUŽÍCÍ (Kniha č.10)
PROKLETÁ (Kniha č.11)
POSEDLÁ (Kniha č.12)
Chcete knihy zdarma?

Zaregistrujte se na e-mail list Morgan Rice a získáte 4 knihy zdarma, 3 mapy, 1 aplikaci zdarma, 1 hru zdarma, 1 grafický román zdarma a exkluzivní dárky! Pro registraci navštivte: www.morganricebooks.com

Copyright © 2017 Morgan Rice. Všechna práva vyhrazena. S výjimkou povolení podle U.S. Copyright Act 1976, žádná z částí této publikace nesmí být, bez předchozího svolení autora, za žádných okolností reprodukována, distribuována nebo převáděna do jakýchkoliv jiných formátů, ani uchovávána ve sdílené databázi. Tento ebook je licencován výlučně pro Vaše osobní využití. Tento ebook nesmí být dále prodáván nebo darován ostatním lidem. Pokud chcete knihu sdílet s další osobou, zakupte si prosím další kopie. Pokud čtete tuto knihu, ale nezakoupili jste si ji, nebo nebyla zakoupena pouze pro Vaše použití, vraťte ji prosím a pořídte si svou vlastní kopii. Děkujeme, že respektujete usilovnou práci, kterou autorka na vznik tohoto titulu musela vynaložit. Obsah této knihy je fiktivní. Jména, osobnostní charakteristiky, organizace, místa, události a konflikty jsou beze zbytku produktem autorčiny představitosti, nebo je jejich použití fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, ať již živými nebo mrtvými, je čistě náhodná.

Obálka Ralf Juergen Kraft, použito v licenci istock.com.

OBSAH

[KAPITOLA PRVNÍ](#)
[KAPITOLA DRUHÁ](#)
[KAPITOLA TŘETÍ](#)
[KAPITOLA ČTVRTÁ](#)
[KAPITOLA PÁTÁ](#)
[KAPITOLA ŠESTÁ](#)
[KAPITOLA SEDMÁ](#)
[KAPITOLA OSMÁ](#)
[KAPITOLA DEVÁTÁ](#)
[KAPITOLA DESÁTÁ](#)
[KAPITOLA JEDENÁCTÁ](#)
[KAPITOLA DVANÁCTÁ](#)
[KAPITOLA TŘINÁCTÁ](#)
[KAPITOLA ČTRNÁCTÁ](#)
[KAPITOLA PATNÁCTÁ](#)
[KAPITOLA ŠESTNÁCTÁ](#)
[KAPITOLA SEDMNÁCTÁ](#)
[KAPITOLA OSMNÁCTÁ](#)
[KAPITOLA DEVATENÁCTÁ](#)
[KAPITOLA DVACÁTÁ](#)
[KAPITOLA DVACÁTÁ PRVNÍ](#)
[KAPITOLA DVACÁTÁ DRUHÁ](#)
[KAPITOLA DVACÁTÁ TŘETÍ](#)
[KAPITOLA DVACÁTÁ ČTVRTÁ](#)
[KAPITOLA DVACÁTÁ PÁTÁ](#)

KAPITOLA DVACÁTÁ ŠESTÁ
KAPITOLA DVACÁTÁ SEDMÁ
KAPITOLA DVACÁTÁ OSMÁ
KAPITOLA DVACÁTÁ DEVÁTÁ

KAPITOLA PRVNÍ

Thana překvapilo, že se vůbec probral. Z toho, co královna řekla, než ho vojáci ztloukli do bezvědomí, by očekával, že mu prostě podříznou krk a skončí s ním.

Nebyl si jistý, jestli je dobře, že si to rozmysleli.

Zřejmě znovu upadl do bezvědomí, protože si uvědomil, že se zase dívá na krev, která pokrývala podlahu v komnatě jeho otce. Vzpomněl si, jaký to byl pocit, když držel otce v náručí. Toho kdysi ohromného muže, který v posledních okamžicích svého života působil křehce jako malé dítě. Ve snu měl Thanos zkrvavené ruce.

Zamrkal a probral se. Sluneční paprsky mu sdělily, že už nesní. Ale krve se nezbavil. Stále ji měl na ruku a Thanos si nebyl jistý, kolik krve je otcovy a kolik jeho. Navíc kolem těla cítil chladné železo, ale neměl pocit, že by byl spoutaný řetězy.

Vůbec se nemohl soustředit. Uvažoval, jak moc ho asi ztloukli, když se ani pořádně nedokázal rozpomenout, co se vlastně dělo. Nakonec ho ale vzpomínky odnesly zpět do snu a do okamžiku, kdy sledoval smrt svého otce. Byl naprosto bezmocný, nemohl jí nijak zabránit.

„Budeš muset dokázat, že je to pravda. Celá pravda.“

Aby tahle slova jeho otec vyslovil, stálo ho to mnoho sil. V tu chvíli pro něj bylo tolik důležité, aby Thanos opravdu dokázal, že je syn krále. Možná, že v tom viděl možnost, jak napravit některé křivdy, které v životě napáchal. Možná, že jen viděl, jakou zkázu by v Impériu způsobil Lucious, kdyby se mu do rukou dostala skutečná moc.

Thanos při tom pomyšlení zasténal. Slunce se mu vpalovalo do myšlenek a bolest je zatlačovala do pozadí. I tak ale slyšel hlas svého otce.

„Šeropel. Tam najdeš odpovědi, které potřebuješ. V Šeropelu. Tam zamířila, když jsem ji—“

Dokonce ani ve snu neměla ta slova žádný závěr. Zůstával pouze prázdný pohled v očích jeho otce. Pouhé jméno cizího místa, náznak směru, kterým by měla vést jeho další cesta. Náznak, díky kterému by se mohl dozvědět vše.

Pokud přežije dost dlouho, aby tu cestu podnikl.

Znovu se probral a bolest ho udeřila plnou silou. Připadalo mu, jako by ho rozsekali na kusy. Cítil bolest až do morku kostí. Téměř nedokázal zvednout hlavu – zdálo se mu, že ho to úsilí rozdrtí. Ze zkušenosti věděl, jaký je to pocit, mít zlomená žebra. Teď měl ale stejný pocit téměř po celém těle.

Ani to, kým byl, nezabránilo strážným v tom, aby ho ztloukli opravdu tvrdě. Naopak měl pocit, že ho právě kvůli tomu zbili ještě víc. Ať už kvůli tomu, jak obrovské zrady se měl údajně dopustit, nebo proto, aby dokázali, že nejsou na straně prince podporujícího rebely.

Thanovi se podařilo se posadit a rozhlédnout. Měl pocit, že se přitom svět kolem pohnul. Na chvíli si myslel, že je to jen nějaká hra myšlenek způsobená bolestí, prelud způsobený údery do hlavy. Pak si ale uvědomil, že se skutečně pohybuje. Jediným nehybným bodem byly svislé mříže, zbytek světa kolem se neustále houpal.

„Klec,“ zamumlal Thanos. Slova mu ale vázla v hrdle. „Zavěsili mě do klece.“

Když se rozhlédl, jeho domněnka se potvrdila. Byl v kleci podobné těm, ve kterých si dámy u dvora chovaly exotické ptáky. Tahle ale byla dost velká na to, aby se do ní vešel člověk. Téměř vešel. Thanos měl nohy vystrčené ven, a tak mu visely z klece dolů. Přesto jimi nedosáhl na zem, protože klec byla zavěšená na krátkém řetězu.

O něco dál bylo malé ohrazené nádvoří. Jedno z těch míst, na kterém se obvykle bavila vrchnost, nebo kde se sloužící scházeli kvůli událostem, které obvykle nebyly zrovna příjemné. Odtoky v dlažbě naznačovaly, že se tam často umývá krev nebo něco horšího.

V jednom rohu připravovali strážní popraviště. Ani se neobtěžovali na Thana podívat. Ten si uvědomil, že nechystají obyčejné popraviště se špalkem na setnutí hlavy.

Přepadla ho náhlá vlna vzteku, a tak se rukama chytil mříží. Rozhodně nebude čekat jako dobytek na jatkách. Nebude tu jen tak sedět, zatímco se ho chystají popravit za něco, co neudělal.

Zatřásl mřížemi, chtěl vyzkoušet, jestli drží, ale byly pevné. Na dvířkách klece visel zámek zajištěný řetězem, jehož každý článek byl silný jako Thanův palec. Zkusil jím zatřást, zkoušel zjistit, jestli nemá nějaký slabý článek, jestli se nenajde jakákoli možnost úniku z téhle neutěšené situace.

„Hej! Ruce pryč!“ vykřikl jeden ze strážných a praštil Thana holí přes prsty. Ten zalapal po dechu bolestí a bojoval s potřebou hlasitě vykřiknout.

„Můžeš být drsný, jak chceš,“ pronesl strážný s nenávisným výrazem. „Až s tebou skončíme, budeš brečet, jako malé děčko.“

„Patřím ke královskému,“ řekl Thanos. „Mám právo na soud před zraky urozených obyvatel Impéria, a pokud by k tomu došlo, vybrat si způsob své popravy.“

Tentokrát hůl práskla o mříže Thanovi před obličejem.

„Královrazi dostanou to, co jim je určeno,“ vyštěkl strážný. „Pro zrádce rychlou smrt stětím nechystáme!“

Thanos cítil, jak moc ho muž nenávidí. Vyzařoval z něj skutečný hněv, jako kdyby se strážný cítil osobně zrazen. Thanos to dokázal pochopit. Možná to dokonce znamenalo, že tenhle muž je ve skutečnosti dobrý člověk.

„Myslíš si, že se věci nedají změnit, že?“ hádal Thanos. Bylo to riskantní, ale musel to zkusit, pokud chtěl najít způsob, jak dokázat svoji nevinu.

„Myslel jsem si, že ty bys mohl,“ uznal muž. „A pak se ukázalo, že jsi spolupracoval s rebely, abys mohl zabít krále!“

„Já ho nezabil,“ řekl Thanos. „Ale vím, kdo to udělal. Pomož mi dostat se ven a—“

Tentokrát dostal holí přes zraněná žebra. Když se strážný napřahoval k dalšímu úderu, chtěl se Thanos pokusit nějak krýt. Nebylo ale kde se schovat.

Přesto ale úder nedopadl. Thanos viděl, jak se strážný zarazil, spustil ruku s holí a pak se hluboce uklonil. Thanos se pokusil obrátit, aby viděl, co se děje, a roztočil tak klec.

Když se klec zastavila, stála před ním královna Athéna. Oděná ve smuteční černi. Vypadala, jako by ona sama přišla vykonat jeho popravu. Kolem ní stál zástup strážných, jako by se snad bála, že by ji Thanos mohl zabít stejným způsobem, jakým dle všech kolem zabil krále. Jako by ho železné pruty klece nedokázaly spolehlivě zadržet.

„Proč tu visíš?“ dožadovala se královna Athéna vysvětlení. „Snad jsem řekla, že ho máte prostě popravit.“

„Prosím za odpuštění, výsosti,“ pronesl jeden ze strážných, „ale byl v bezvědomí, a navíc nějakou dobu trvá postavit popraviště odpovídající jeho zradě.“

„Co pro něj chystáte?“ zeptala se královna.

„Chystáme se ho pověsit, ale ne na tak dlouho, aby zemřel. Potom mu vytáhneme z těla vnitřnosti, a nakonec ho budeme lámat v kole. Po tom všem, co udělal, si nezaslouží zemřít rychle.“

Thanos sledoval, jak to královna na moment zvažovala a nakonec přikývla. „Možná máš pravdu. Už se ke svým činům přiznal?“

„Ne, výsosti. Dokonce tvrdí, že nic nespáchal.“

Thanos viděl, jak královna zavržela hlavou. „Bláznovství. Našli jsme ho stát nad tělem mého muže. Chci s ním mluvit o samotě.“

„Výsosti, je to opravdu—“

„O samotě, už jsem řekla.“ Výraz v její tváři dokonce Thana na okamžik přiměl strážného politovat. „Je zavřený v kleci. Popožeňte práci na popravišti. Chci, aby byl muž, který zabil mého manžela, mrtvý!“

Thanos sledoval, jak strážní odešli pryč. Rozhodně už byli dost daleko na to, aby nic neslyšeli. Thanos věděl, že královna něco chystá.

„Já jsem krále nezabil,“ trval na svém Thanos, dokonce i když věděl, že to k ničemu nebude. Neměl žádný důkaz. Proč by mu měl kdokoli věřit, natož pak samotná královna, která ho nikdy neměla v oblibě.

Výraz královny Athény zůstal nehybný. Thanos viděl, jak se opatrně rozhlíží, skoro jako by se bála, že by je někdo mohl slyšet. V tu chvíli to Thanovi došlo.

„Ty už to víš, že ano?“ zeptal se. „Víš, že jsem to neudělal já.“

„Jak bych mohla vědět něco takového?“ zeptala se královna Athéna. V jejím hlase byla cítit změna. „Chytili tě s krví mého milovaného manžela na rukou. Byl jsi přímo u jeho těla.“

„Milovaného,“ zopakoval Thanos. „Vzala sis krále jen kvůli politice a upevnění spojení.“

Thanos sledoval, jak si královna složila ruce na srdci. „A to jsme se do sebe nemohli postupně zamilovat?“

Thanos zavrtěl hlavou. „Mého otce jsi nikdy nemilovala. Milovala jsi moc, kterou ti přinášelo postavení královny.“

„Tvého otce?“ zeptala se královna. „Zdá se, že jsi zjistil víc, než jsi měl, Thane. A to měl Claudius tolik starostí s tím, aby pravdu pohřbil. Zřejmě je skutečně dobře, že zemřeš.“

„Za něco, co udělal Lucious,“ vyštěkl Thanos.

„Ano, za něco, co udělal Lucious,“ odpověděla královna Athéna a ve tváři se jí zračil vztek. „Myslíš si, že mi můžeš o mém synovi říct něco, co by mě šokovalo? Třeba tohle? Je to můj syn!“

Thanos v jejím hlase cítil ochranný pud, ocelově pevný a neotřesitelný. V tu chvíli si vzpomněl na dítě, které se Stephanií už nikdy nebude mít, a jak ochranně by se choval on k jejich synovi či dceři. Chtěl si myslet, že by pro své dítě udělal cokoli, ale když sledoval královnu Athénu, uvědomil si, že to nebyla pravda. Byly hranice, které by ani rodiče neměli překračovat.

„A co všichni ostatní?“ nedal se Thanos. „Co udělají, až zjistí pravdu?“

„A jak by se ji asi dozvěděli?“ zeptala se Athéna. „Chceš ji teď vykřičet do světa? Jen do toho. Ať všichni slyší zrádce v kleci, který, ačkoli byl přistížen nad svým zavražděným otcem, svaluje vinu na svého bratra. Myslíš, že by ti v tomhle někdo uvěřil?“

Thanos samozřejmě znal odpověď. Pro každého, kdo měl v Impériu nějakou moc, už byl zrádce, který se vplížil do hradu. Ne, kdyby se někomu pokusil říct pravdu, nikdo by mu nevěřil.

Věděl, že pokud se mu nepodaří uprchnout, zemře tu. Zemře a z Lucia se stane král. Co by se dělo dál, to už by bylo jako nejhorší noční můra pro všechny obyvatele Impéria. Thanos musel vymyslet, jak tomu zabránit.

Dokonce i královna Athéna určitě věděla, jak moc špatné věci by se mohly stát. Musel ji jen přimět, aby ho pochopila.

„Co si myslíš, že se stane, až Lucious usedne na trůn?“ zeptal se Thanos. „Co si myslíš, že udělá?“

Viděl, jak se královna usmála. „Myslím, že se bude chovat tak, jak mu doporučí jeho matka. Lucious nikdy neměl moc času se věnovat... nepřijemným povinnostem prince a následníka trůnu. Možná bych ti dokonce měla poděkovat, Thane. Claudius byl příliš tvrdohlavý. Nenaslouchal mi, když měl. Lucious bude tvárnější.“

„Pokud tomu opravdu věříš,“ pronesl Thanos, „jsi stejně šílená jako on. Sama jsi viděla, co Lucious udělal svému otci. Myslíš si, že jsi v bezpečí jen proto, že jsi jeho matka?“

„Moc je jedinou zárukou bezpečí,“ odpověděla Athéna. „A ty tu už nebudeš, abys to viděl. Ať už se stane cokoli. Jakmile bude popraviště hotové, zemřeš Thane. Sbohem.“

Obrátila se k odchodu a v tu chvíli nedokázal Thanos myslet na nic jiného než na Lucia. Lucia, kterého brzy korunují králem Impéria. Lucia ve vesnici, kterou Thanos zachránil. Lucia tak, jak asi vypadal, když zabíjel jejich otce.

Dostanu se ven, slíbil si Thanos. Uteču a zabiju Lucia.

KAPITOLA DRUHÁ

Ceres vyšla z Arény jako vítěz. Dav ji nesl na ramenou, zalévaly ji sluneční paprsky. Srdce jí divoce bušilo radostí z vítězství. Když ale viděla následky bitvy, zalila ji vlna protichůdných emocí.

Samozřejmě cítila radost. Slyšela davy, jak oslavují vítězství. Lid se valil z Arény jako řeka. Rebelové z Haylonu po boku bojepánů, zbylých mužů lorda Westa i lidí z města.

Cítila úlevu, protože její zoufalý pokus zachránit bojepány z Luciových posledních Jatek se vydařil a Ceres byla ráda, že je konec.

Ještě větší úlevu cítila, když přelétla pohledem po lidech v davu a uviděla svého bratra i otce stojící bok po boku se skupinou rebelů. Nejraději by se k nim rozběhla a ujistila se, že jsou úplně v pořádku. Dav byl ale odhodlaný nést ji městem. Muselo jí stačit, že otec i bratr vypadali nezranění, že byli spolu a že slavili společně s ostatními. To, že pořád ještě mohli slavit, bylo úžasné. Tolik lidí bylo ochotných zemřít jen proto, aby zastavili imperiální tyranii. Tolik lidí skutečně zemřelo.

A společně s tím se vynořila další emoce: smutek. Smutek z toho, že bylo nutné podstoupit tohle všechno, že zemřelo tolik lidí na obou stranách. Viděla těla v ulicích tam, kde došlo k potyčkám mezi rebely a vojáky. Většina z nich na sobě měla rudé imperiální barvy, ale to její smutek nijak nezmírnilo. Spousta jich byli jen obyčejní lidé odvedení proti vlastní vůli, nebo muži, kteří se přidali k armádě jen proto, že to bylo lepší než život v chudobě a porobě. Teď tu leželi mrtví a zírali na nebe prázdnýma očima, které už nikdy nic neuvidí.

Ceres cítila horkost krve na kůži. Krvě, která pomalu zasychala díky slunečním paprskům. Kolik mužů dnes zabila? V průběhu nekonečné bitvy je přestala počítat. Dokázala se soustředit jen na nutnost zůstat v pohybu, dál bojovat, protože kdyby se zastavila, zemřela by. Nechala se unést hladkým prouděním bitvy, její energií. A také svou vlastní energií, která v ní pulzovala.

„Všechny,“ řekla si Ceres.

Zabila je všechny, i když ne vlastníma rukama. To ona přesvědčila lid, aby nepřistoupil na imperiální představu míru. To ona přesvědčila muže lorda Westa, aby zaútočili na město. Rozhlédla se po mrtvých kolem a přísahala si, že si je všechny zapamatuje. Že si zapamatuje cenu vítězství.

Dokonce i město neslo jizvy po násilí: vyražené dveře, rozmlácená okna, zbytky barikád. Přesto ale všude bylo vidět náznaky počínající radosti: lidé vycházeli do ulic a mísili se s davem, který proudil z Arény, aby společně vytvořili jednotnou lidskou masu.

Přes výkřiky davu bylo těžké něco slyšet, ale přesto měla Ceres pocit, že z dálky slyší zvuky pokračujícího boje. Jedna její část chtěla vyrazit a vrhnout se do boje. Druhá její část, ta větší, ale chtěla všechno zastavit. Než zajdou věci moc daleko a vymknou se kontrole. Pravdou bylo, že v tu chvíli ale byla příliš vyčerpaná. Měla pocit, jako by předtím bojovala celou věčnost. Obávala se, že kdyby ji ostatní nenesli, zřejmě by se zhroutila vyčerpáním.

Když ji konečně postavili na hlavním náměstí na zem, vydala se Ceres najít otce a bratra. Probojovávala si cestu davem a dostala se k nim zřejmě jen proto, že jí lidé ustupovali z cesty díky respektu, který k ní cítili.

Když k nim dorazila, oba je objala.

Nemluvili. Jejich mlčení i pocit, který ji zaplavil, když se objali, vydaly za tisíc slov. Všichni přežili. Oni, jako rodina, přežili. Prázdnost, které zůstalo po mrtvém bratrovi, bylo ale nezměrné.

Ceres si přála, aby tak mohli zůstat navěky. Zůstat v bezpečí s otcem i bratrem a nechat revoluci, ať si žije vlastním životem. Přesto ale, když tam tak stála se dvěma lidmi, na kterých jí na světě záleželo nejvíc, uvědomila si ještě něco dalšího.

Ostatní se dívali přímo na ni.

Ceres si domyslela, že to není nic divného, vzhledem k tomu, co všechno se stalo. To ona byla v centru všeho dění, uprostřed všech bojů, a právě teď byla pokrytá krví, prachem a úplně vyčerpaná, takže musela vypadat jako nějaká mýtická stvůra. Ani na tu se ale lidé nedívají tímhle způsobem.

Ne, dívali se na ni, jako by čekali, že jim řekne, co dělat dál.

Ceres viděla několik lidí prodírajících se davem směrem k nim. V jednom z nich poznala Akilu, šlachovitého, svalnatého muže, který vedl poslední vlnu rebelů. Další na sobě měli barvy lorda Westa. A také mezi nimi byl nejméně jeden bojepán. Ohromný muž s párem bojových sekerek. Utrpěl několik zranění, ale zdálo se, že si jich nevšimá.

„Ceres,“ pronesl Akila, „zbývající imperiální vojáci se buď stáhli do hradu, nebo hledají cestu ven z města. Moji muži se je pokoušejí pronásledovat, ale neznají tohle město a... no, hrozí nebezpečí, že by to lidé mohli špatně pochopit.“

Ceres ho chápala. Kdyby Akilovi muži pronásledovali vojáky v ulicích Delosu, mohli by je lidé považovat za vetřelce. A i kdyby ne, mohli vběhnout do léčky, nechat se rozdělit a postupně zničit.

Ceres se zdálo zvláštní, že k ní tolik lidí vzhlíželo a čekalo na její vyjádření. Na její pomoc. Protože někde byl určitě někdo, kdo by se na to hodil lépe než ona. Ceres si nechtěla připustit, že by ve vedení měla stanout ona jen kvůli tomu, že ji její krev spojovala s Prastarými.

„Kdo je teď v čele povstalců?“ vykřikla Ceres. „Přežil některý z vůdců?“

Lidé kolem jen bezradně rozpřáhli ruce nebo vrtěli hlavami. Nevěděli. Samozřejmě, že ne. Nevěděli toho o nic víc než Ceres. Ta alespoň věděla jednu podstatnou věc: Anka byla pryč, popravili ji Luciovi lidé. Ostatní vůdci byli pravděpodobně také mrtví, nebo se skrývali.

„Co bratranec lorda Westa, Nyel?“ zeptala se Ceres.

„Lord Nyel se s námi útoku nezúčastnil,“ odpověděl jeden z bývalých mužů lorda Westa.

„Ne,“ pronesla Ceres, „nečekala jsem, že by dorazil.“

Možná bylo dobře, že tam nebyl. Rebelové a lidé z Delosu se měli na pozoru už před lordem Westem – vzhledem k tomu, co reprezentoval. A to byl statečný a čestný muž. Jeho bratranec nebyl ani z poloviny takový jako on.

Neptala se na velitele bojepánů. Nebyl to typ mužů, kteří by nějakého měli. Ceres je všechny poznala při výcviku a věděla, že sice každý z nich dokázal bojovat jako dvanáct běžných vojáků, ale nikdo jim nemohl velet.

Uvědomila si, že se dívá na Akilu. Bylo jasné, že on je vůdcovský typ, a jeho muži ho následovali kamkoli šel. Přesto se ale zdálo, že i on čeká, až mu vydá rozkaz, co dál dělat.

Ceres ucítila na rameni otcovu dlaň.

„Přemýšlíš, proč by měli poslouchat zrovna tebe,“ hádal. Jeho odhad byl až příliš blízko pravdě.

„Neměli by za mnou jít jen proto, že z nějakého důvodu mám v sobě krev Prastarých,“ odpověděla Ceres pomalu. „Kdo ve skutečnosti jsem? Jak bych je mohla vést?“

Viděla, jak se její otec pousmál.

„Nechtěl jít za tebou jít jen proto, jaké máš předky. Pokud by tomu tak bylo, šli by za Luciem,“ pronesl její otec a když vyslovil jeho jméno, odplivl si.

Sartes přikývl.

„Otec má pravdu, Ceres,“ řekl. „Jdou za tebou, kvůli tomu, co jsi dokázala. Jdou za tebou kvůli tomu, kdo jsi.“

Musela se nad tím zamyslet.

„Můžeš je sjednotit,“ dodal otec. „Musíš to udělat teď hned.“

Ceres věděla, že mají pravdu, ale přesto bylo těžké stát uprostřed tolika lidí a vědět, že čekají na její rozhodnutí. Co by se ale stalo, kdyby nerozhodla? Co by se stalo, kdyby přinutila někoho jiného, aby se postavil do jejich čela?

Ceres věděla, jak by to dopadlo. Cítila energii, která pulzovala davem. Právě teď byla pod kontrolou, ale přesto byla jako žhavé uhlíky připravené se rozhořet v obrovský požár. Bez usměrnění by se dav vydal drancovat město, způsobil by další umírání, další ničení a možná dokonce i konečnou porážku, protože by se ostatní mohli postavit vzájemně proti sobě.

Ne, to nemohla dopustit, i když si ještě nebyla jistá, co by měla přesně dělat.

„Bratři a sestry!“ vykřikla a k jejímu překvapení dav kolem ztichnul.

Teď už byla pozornost, kterou k ní upírali, absolutní.

„Vybojovali jsme skvělé vítězství, my všichni! Vy všichni! Čelili jste Impériu a vyrvali jste vítězství z čelistí smrti!“

Dav kolem zahučel. Ceres se rozhlédla a na okamžik se odmlčela.

„Ale to nestačí,“ pokračovala po chvíli. „Ano, mohli bychom teď jít domů, protože jsme toho dokázali hodně. Dokonce bychom byli na chvíli v bezpečí. Nakonec by si pro nás ale Impérium i jeho vládci přišli. Pro nás a naše děti. Vše by bylo znovu při starém nebo dokonce horší. Musíme to dotáhnout do konce. Jednou pro vždy!“

„A jak to máme udělat?“ ozval se hlas z davu.

„Musíme získat hrad,“ odpověděla Ceres. „Získáme Delos. Bude jen náš. Zajmeme královské a zastavíme jejich krutosti. Akilo, ty jsi připlul po moři?“

„Ano,“ odpověděl vůdce rebelů.

„V tom případě vyraz i se svými muži do přístavu a získej nad ním kontrolu. Nechci, aby mi královští uprchli a přivedli si zpátky armádu. Nechci, aby se nám sem vetřela nepřátelská flotila.“

Akila přikývl.

„Postarám se o to,“ ujistil ji.

Druhá část už byla obtížnější.

„Všichni ostatní se mnou půjdou do hradu.“

Ukázala směrem k opevnění tyčícímu nad městem.

„Až příliš dlouho tu byl jako symbol moci, kterou nad vámi měli. Dnes jim ho sebereme.“

Rozhlédla se po davu a čekala, jak zareaguje.

„Pokud nemáte zbraně, sežeňte si je. Pokud jste zranění, nebo se nechcete přidat, není hanba, když tu zůstanete. Pokud ale půjdete, budete moci říct, že jste byli při tom, když Delos získal svobodu!“

Odmlčela se.

„Lidé Delosu!“ vykřikla a její hlas se nesl přes náměstí. „Jste se mnou?!“

Zaburácení davu bylo naprosto ohlušující.

KAPITOLA TŘETÍ

Stephania svírala hrazení lodi tak silně, až jí klouby prstů zbělely jako pěna houpající se na vlnách. Cesta po moři se jí nelíbila. Jedině myšlenka na pomstu jí pomáhala se s ní alespoň trochu vyrovnat.

Byla jednou z nejurozenějších osob Impéria. Pokud kdy dřív cestovala, bylo to vždy v obrovských kajutách velikých galér nebo v polstrovaných vozech uprostřed dobře strážných konvojů. Rozhodně nikdy netrávila čas na lodi, která na rozlehlém oceánu vypadala tak maličká.

Plavba nebyla nepříjemná jen kvůli tomu, že byla nepohodlná. Stephania si cenila sebe sama i proto, že byla tvrdší, než si o ní lidé mysleli. Nehodlala si stěžovat jen proto, že se jejich prosakující bárka kolébala s každou drobnou vlnou nebo kvůli stravě skládající se jen z ryb a nasoleného masa. Dokonce si ani nehodlala stěžovat na jeho zápach. Za normálních okolností by Stephania nasadila nacvičený úsměv a jednoduše by vše přešla.

Její těhotenství to ale komplikovalo. Stephania si představovala, že cítí, jak v ní dítě roste. Thanovo dítě. Její dokonalá zbraň, kterou proti němu využije. Její zbraň. Když se to poprvé dozvěděla, téměř tomu nemohla uvěřit. Ale teď, když těhotenství prohlubovalo každý náznak nevolnosti a způsobovalo, že jídlo chutnalo ještě hůř než normálně, jí to vše přišlo až příliš reálné.

Stephania sledovala Felene pracující na přídi lodi společně se Stephaniinou služebnou, Elethe. Všimla si neuvěřitelného kontrastu mezi nimi. Námořnice, zlodějka a kdo ví co ještě ve svých hrubých hadrech a tunice, zapletené vlasy spuštěné na zádech. Služebná v hedvábném oblečení krytém pláštěm, kratší vlasy lemovaly její lehce tmavší rysy obličeje tak elegantně, že si o tom druhá žena mohla nechat jen zdát.

Vypadalo to, že se Felene dobře baví. Zpívala nějakou námořnickou odrhovačku se spoustou vulgarit. Stephania si byla jistá, že to Felene dělá schválně, aby ji provokovala. Buď to, nebo to byla Felenina představa namlouvání. Stephania si všimla některých pohledů, které zlodějka věnovala její služebné.

I jí, ale pořád to bylo lepší než ty podezřívavé pohledy. Na začátku jich bylo jen několik, ale postupem času přibývaly. Stephania si dokázala domyslet, proč tomu tak bylo. Zpráva, kterou poslala, aby nalákala Thana do hradu, obsahovala sdělení, že vypila Luciův lektvar. V tu chvíli to vypadalo jako skvělý způsob, jak Thanovi ublížit. Teď to ale znamenalo, že musela skrývat příznaky těhotenství, které o sobě dávalo vědět čím dál víc. I kdyby nebrala v potaz téměř neustálou nevolnost, byla si Stephania jistá, že bude brzy odulá jako velryba. Každým dnem jí její šaty připadaly stále těsnější.

Nedokáže to skrývat do nekonečna, což znamenalo, že jednoho dne bude muset Thanova mazlíčka, tedy jeho námořnici, zabít. Možná by to měla udělat rovnou. Prostě k ní přijít a strčit ji přes hrazení do moře. Nebo by jí mohla nabídnout měch s vodou. Dokonce i přes spěch, ve kterém odcházela z hradu, měla s sebou Stephania stále dostatek jedů na to, aby se dokázala vypořádat s legií potenciálních nepřátel.

Mohla to nechat na své služebné. Konec konců byla Elethe dobrá v zacházení s noži. Na druhou stranu, vzhledem k tomu, že se nechala zajmout, možná nebyla až tak dobrá.

Kvůli té nejistotě se musela Stephania znovu zamyslet. Nemohla si dovolit, aby něco nevyšlo. Má jen jednu šanci vše zvládnout. Neměla žádné jiné možnosti a v případě neúspěchu by se nemohla tiše stáhnout, jak to dělávala obvykle. Mohla by přitom zemřít.

Tak jako tak byly stále ještě příliš daleko od pevniny. Stephania neuměla kormidlovat loď, a i když její služebná bude jistě skvělou průvodkyní v Šeropelu, po moři by je tam sama nedostala. Potřebovaly zkušeného námořníka – ať už kvůli tomu, aby je navedl zpátky na pevninu, tak i kvůli tomu, aby je navedl na tu správnou pevninu. Stephania se potřebovala dozvědět určité věci a to nedokáže, pokud se nedostane na území, které bylo imperiálním spojencem po mnoho generací.

Stephania přešla k těm dvěma na před a na okamžik ještě zvážila možnost Felene shodit do moře. Jednoduše proto, že byla překvapivě loajální k Thanovi. Nebyla to vlastnost, kterou by Stephania čekala u zlodějky, ale dalo se tím pádem předpokládat, že se nejspíš nenechá uplatit. Což znamenalo, že jedinou možností bude násilí.

Když se k ní Felene obrátila, přinutila se Stephania k úsměvu.

„Jak ještě daleko poplujeme?“ zeptala se.

Felene zvedla ruku jako obchodník, který v ní drží váhy. „Den nebo dva, možná. Záleží na větru. Už se ti nelíbí má společnost, princezno?“

„No,“ řekla Stephania, „jsi vulgární, chováš se povýšenecky a panovačně a téměř jako bys byla hrdá na to, že jsi zločinec.“

„A to jsi s výčtem mých světlých stránek jen začala,“ zasmála se Felene. „Přesto tě ale dostanu do Šeropelu. Přemýšlela jsi nad tím, co budeš dělat potom? Budeš hledat přátele u dvora, aby ti pomohli najít toho čaroděje? Nebo sama víš, kde ho hledat?“

„Kde se zapadající slunce setkává s lebkami mrtvých kamenů,“ odpověděla Stephania větou, kterou jí řekla Stará Hara, čarodějnice. Stephania za ni zaplatila životem jedné ze svých služebných. Nezdálo se ale, že by jí tahle věta příliš pomohla.

„Jistě, vždycky je to nějak takhle,“ povzdechla si Felene. „Věř mi, ukradla jsem v životě už pár opravdu zajímavých věcíček a nikdy jsem nevěděla, kde je přesně hledat. Nikdy ti neřeknou název ulice a že to jsou třetí dveře na levé straně. Čarodějové a čarodějnice jsou nejhorší. Docela mě překvapuje, že se někdo urozený, jako jsi ty, vůbec vybavuje s takovými existencemi.“

Kdyby ji námořnice alespoň trochu znala, nepřekvapilo by ji to. Neměla ani tušení, kolik času Stephania věnovala tomu, aby si zajistila, že nebude jen jednou z mnoha tváříček u dvora. A rozhodně neměla ani nejmenší tušení, kolik toho byla ochotná podstoupit, když přišlo na pomstu.

„Udělám cokoli, co bude nutné,“ řekla Stephania. „Otázkou je, jestli se na tebe můžu spolehnout.“

Felene blýskla úsměvem. „Tak dlouho, dokud po mně budeš chtít činnosti zahrnující pití, boj a sem tam nějakou krádež.“ Pak její výraz ztvrdl. „Jsem Thanovou dlužnicí a dala jsem mu slovo, že se o tebe postarám. A já své slovo držím.“

Bez toho dodatku by se mohla Stephanií skvěle hodit. Kdyby se jen nechala uplácet stejně ochotně jako všichni ostatní jejího druhu. Nebo kdyby se nechala svést. Stephania by jí nechala Elethe stejně lehce, jako nechala Staré Haře jinou svoji služebnou.

„A co až se dostaneme do Šeropelu?“ zeptala se Felene. „Jak pak najdeme to místo, kde se zapadající slunce setkává s lebkami mrtvých kamenů?“

„O lebkách mrtvých kamenů jsem už slyšela,“ vmísila se Elethe. „Jsou v horách.“

Stephania by byla raději, kdyby to probíraly v soukromí, ale na jejich malé lodi nebylo soukromí nikde. Musely o tom mluvit a to znamenalo, že o tom budou mluvit před Felene.

„To znamená, že budeme muset do hor,“ pronesla Stephania. „Dokážeš to zařídit?“

Elethe přikývla. „Jeden rodinný přítel zařizuje karavany procházející horami. Nemělo by být složité se o to postarat.“

„Aniž by to přitáhlo velkou pozornost?“ zeptala se Stephania.

„Vedoucí karavany, který přitahuje příliš pozornosti, je vedoucí, kterého okradou,“ ujistila ji Elethe. „A jakmile dorazíme do města, jistě získáme víc informací. Šeropel je můj domov, má paní.“

„Jsem si jistá, že budeš hodně užitečná,“ pronesla Stephania tak, aby zněla vděčně. Ještě nedávno byla její služebná samý úsměv, ale teď se stěží pousmála. Pravděpodobně to souviselo s tím, kolik pozornosti jí věnovala Felene.

Při tom pomyšlení ucítila Stephania záchvěv vzteku. Ne kvůli žárlivosti v obvyklém smyslu slova. K nikomu, ani k téhle dívce, nic takového necítila. Ne teď, když byl Thanos pryč z jejího života. Ne, šlo jen o to, že služebná byla její. Kdysi by se dívka na Stephaniin pokyn vrhla do propasti. Teď si tím ale Stephania nemohla být jistá, a to jí vadilo. Musela zjistit, jestli je jí její služebná stále stejně loajální.

Musela toho udělat ještě hodně, než v Šeropelu skončí. Musí najít čaroděje, a i když její služebná částečně znala směr, stále to zabere nějaký čas a úsilí. Bude se o sebe muset postarat v cizí zemi, kde lidé i politika budou jiné, než byla zvyklá, i když lidské slabosti jsou stejné po celém světě.

Dokonce, i když najde toho čaroděje, bude muset najít způsob, jak zjistit, co ví, nebo ho přesvědčit, aby jí pomohl. Možná ji to bude stát jen další peníze nebo nějakou cetku, ale Stephania o tom pochybovala. Jakýkoli čaroděj s mocí zastavit Prastarého určitě dokáže získat cokoli, na co jen pomyslí.

Ne, Stephania bude muset vymyslet něco hodně působivého, ale rozhodně si najde způsob, jak to zařídit. Každý po něčem touží, ať už je to moc, sláva, vědomosti nebo prosté bezpečí. Stephania měla vždy dar zjistit, po čem lidé touží. A často to využívala jako páku, díky které je přiměla dělat to, co od nich potřebovala.

„Řekni mi, Elethe,“ pronesla náhle. „Co bys chtěla nejvíc?“

„Sloužit ti, má paní,“ odpověděla okamžitě dívka. Byla to samozřejmě správná odpověď, ale současně v ní byl náznak upřímnosti, který se Stephanii líbil. Jestli byl skutečný, to ještě ve správný čas zjistí.

„A ty, Felene?“ zeptala se Stephania.

Sledovala zlodějkou, která pokrčila rameny. „Všechno, co mi svět může nabídnout. Nejlépe dostatek pokladů, pití, společníků a zábavy. Ne nutně v tomhle pořadí.“

Stephania se měkce zasmála a předstírala, že si nevšimla neupřímnosti, kterou měla Felene v hlase. „Samozřejmě. Co jiného by kdokoli mohl chtít.“

„A proč mi ty neřekneš, po čem toužíš?“ oponovala Felene. „Copak chceš ty, princezno? Proč procházíš tímhle vším?“

„Chci být v bezpečí,“ odpověděla Stephania. „A chci se pomstít těm, kdo mi sebrali Thana.“

„Pomstít se Impériu?“ pronesla Felene. „No, s tím se asi dá žít. Konec konců, Impérium mě poslalo na ten prokletý ostrov.“

Pokud chtěla věřit tomu, že pomsta Impériu je to, po čem Stephania touží, pak ať si tomu klidně věří. Objekty Stephaniiny pomsty se ale daly označit mnohem snadněji: Ceres, pak Thanos a všichni, kdo jim pomáhali.

Stephania si v duchu zopakovala přísahu, kterou pronesla v Delosu. Vychová své dítě tak, aby jí posloužilo jako dokonalá zbraň proti jeho otci. Vychová své dítě s láskou, to rozhodně. Nebyla přece žádné monstrum. Ale současně mu dá účel. Postará se o to, aby jejich dítě vědělo, čeho se jeho otec dopustil.

A že některé věci se neodpouští.

KAPITOLA ČTVRTÁ

Lucious celou cestu do Šeropelu bojoval s nutkavou touhou někoho ubodat. Čím blíž k cíli byl, tím silněji ten pocit vnímal. Měl na sobě špinavé hadry, pekl se na slunci a prchal z Impéria, které by se mělo přetrhout jen, aby mu mohlo políbit nohy.

„Co se tady pleteš, chlapečku?“ obořil se na něj jeden z námořníků a procpal se kolem Lucia, aby mohl uvázat lano. Lucious se neobtěžoval zapamatovat si jeho jméno, ale právě teď si přál, aby ho znal. Mohl by si pak stěžovat kapitánovi na to, jaké tupce má v posádce.

„Chlapečku? Ty víš, kdo jsem a odvažuješ se mi říkat chlapečku?“ obořil se na něj Lucious. „Měl bych zajít za kapitánem Arvanem a nechat tě zbičovat.“

„Udělej to,“ pronesl námořník znuděným hlasem někoho, kdo ví, že je v naprostém bezpečí. „A uvidíš, co se stane.“

Lucious začal pěst. Nejhorší na tom byl ten pocit marnosti. Kapitán Arvan stál u kormidla, které pevně svíral v rukou. S každou vlnou, která se do lodi opřela, se mu napjaly svaly v pažích. Bylo naprosto jasné, že pro něj má Lucious význam jen tak dlouho, dokud mu vydrží peníze.

Jak už to bylo od doby, kdy opustil Delos, vztek s sebou přinesl myšlenky na krev a kámen. Krev jeho otce kanoucí po kamenné soše jednoho z jejich předků.

Té, kterou jsi mě zabil.

Lucious se při té myšlence otřásl. Dokonce i ten hlas s ním stále byl. Jasný jako ranní slunce, hluboký jako vína. Už od okamžiku, kdy poprvé udeřil. Lucious nevěřil na duchy, ale vzpomínka na hlas jeho otce byla stále s ním. Kdykoli se pokusil zamyslet, odpovídal mu. Ano, byla to jen jeho mysl, která si s ním pohrávala, ale to mu situaci nijak neusnadňovalo. Znamenalo to, že ani jeho myšlenky ho neposlouchaly.

V tuhle chvíli ho neposlouchal nikdo a nic. Kapitán lodi, na kterou se dostal, ho přijal drsně. Jako by pro něj nebyla žádná pocta, že měl Lucia na lodi. Jeho muži se k Luciovi chovali opovržlivě, jako ke zločinci, který prchal před spravedlností. Rozhodně ne jako k právoplatnému vládci Impéria, kterému byl krutě odepřen nárok na trůn.

Je to Thanův trůn.

„Není to Thanův trůn,“ vyštěkl Lucious. „Je můj.“

„Říkal jsi něco?“ zeptal se námořník, ale ani se neobtěžoval ohlédnout se.

Lucious udělal několik kroků pryč od námořníka a zuřivě udeřil pěstí do stěže. Jediné, co mu to přineslo, ale byla bolest v kloubech prstů, ze kterých si sedřel kůži. Kdyby bylo po jeho, sedřel by kůži z jednoho nebo dvou členů posádky.

Přesto si od nich raději udržoval odstup. Zůstával na částech paluby, které mu vyhradili a na kterých mu bylo povoleno být. Jako by byl nějaký obyčejný cestující, kterému můžou rozkazovat, kde má stát. Jako kdyby neměl plné právo zabrat jakoukoli loď z Impéria, po které jen zatoužil.

Přesto se k němu ale kapitán choval tak, jak se choval. Jasně Luciovi rozkázal, aby se držel dál od pracující posádky a aby nedělal problémy.

„Jinak půjdeš přes palubu a do Šeropelu si doplaveš,“ řekl mu.

Možná jsi ho měl zabít tak, jako jsi zabil mě.

„Nejsem šílenec,“ ubezpečoval Lucious sám sebe. „Nejsem šílenec.“

Nehodlal to nechat jen tak, stejně jako nemohl nechat jen tak, když s ním někdo mluvil, jako by byl nikdo. Pořád ještě si dokázal vybavit chladnou zuřivost, kterou cítil, když udeřil svého otce. Cítil v rukách váhu sochy, kterou použil jako nástroj, s jehož pomocí si chtěl udržet to, co mu po právu náleželo.

„Přinutil jsi mě to udělat,“ zamumlal Lucious. „Nedal jsi mi na výběr.“

Jsem si jistý, že úplně stejně ti nedala na výběr žádná jiná z tvých obětí, pokračoval vnitřní hlas. Kolik jsi vůbec zabil lidí?

„Copak na tom záleží?“ odporoval Lucious. Došel k hrazení a vykřikl do dunění vln.
„Vůbec na tom nezáleží!“

„Sklapni, štěň, snažíme se tady pracovat!“ rozkázal mu kapitán od kormidla z horní paluby.

Dokonce ani uprostřed oceánu neuděláš nic správně, ozval se vnitřní hlas.

„Sklapni,“ vyštěkl Lucious. „Sklapni!“

„Co si to dovoluješ, se mnou takhle mluvit, chlapečku?“ obořil se na něj kapitán a sešel na hlavní palubu, aby se mu postavil. Muž byl větší než Lucious a Lucia by se za normálních okolností zmocnil strach při pouhém pohledu na něj. Teď na něj ale nebylo místo, protože ho vytlačovaly vzpomínky. Vzpomínky na násilí. Vzpomínky na krev. „Já jsem kapitán téhle lodi!“

„A já jsem král!“ nedal se Lucious. Současně se ohnal pěstí a doufal, že kapitána trefí do čelisti a srazí ho k zemi. Nikdy nevěřil v čestné souboje.

Jenže kapitán o krok ustoupil a snadno se tak jeho úderu vyhnul. Lucious na kluzké palubě zakolísal a kapitán mu právě v tu chvíli uštědřil facku.

Dal mu facku, jako nějaké děvce, která promluvila, když neměla. Nechoval se k němu jako k válečníkovi, se kterým by měl bojovat. Ale Lucious je přeci princ!

Ale i ta jediná facka stačila k tomu, aby Lucia srazila na palubu. Lucious zuřivě zavrčel.

Raději zůstaň ležet, chlapče, zašeptal jeho otec.

„Drž hubu!“

Sáhl pod tuniku a hledal nůž, který tam schovával. V tu chvíli ho kapitán Arvan nakopnul.

První kop zasáhl Lucia do žaludku dostatečně tvrdě na to, aby ho srazil z kolenou na záda. Druhý kop jen lehce škrábl Luciovu hlavu, ale i to stačilo k tomu, aby se mu zajiskřilo před očima. Ani to ale neutišilo hlas jeho otce.

A to si říkáš válečník? Máš přece mnohem lepší výcvik, tak předved', co umíš.

To se mu to mluvilo, když to nebyl on, koho právě ukopávali k smrti na palubě houpající se lodi.

„Myslíš, že na mě můžeš s nožem, chlapečku?“ zařval na něj kapitán. „Prodal bych tvoji mršinu, kdybych si myslel, že za ni někdo zaplatí. Takhle tě jen hodíme do moře a budeme se dívat, jestli alespoň žralokům budeš stát za trochu úsilí!“ Odmlčel se a znovu Lucia nakopl. „Vy dva, seberte ho. Uvidíme, jak plavou královští.“

„Já jsem král!“ ozval se Lucious, když se ho chopily čtyři silné ruce, aby ho zvedly. „Král!“

A brzy z tebe bude bývalý král, doplnil hlas jeho otce.

Když ho zvedali, měl Lucious pocit, jako by nic nevážil. Zvedli ho dostatečně vysoko na to, aby viděl nekonečnou hladinu kolem lodi. Hladinu, na kterou brzy dopadne, aby se utopil. Až na to, že nebyla nekonečná. Opravdu viděl—

„Země na obzoru!“ vykřikla hlídka.

Ve vzduchu stále vládlo stejné napětí a Lucious si byl jistý, že ho nakonec stejně hodí do moře.

Pak zahřměl hlas kapitána Arvana, který všechno přehlušil.

„Nechte toho královského zmetka! Všichni máme dost svojí práce a už brzy se ho zbavíme.“

Námořníci mu neodporovali. Jednoduše hodili Lucia zpátky na palubu a nechali ho ležet. Sami se pak vrhli k lanům a pomáhali zbytku posádky.

Měl bys být vděčný, zašeptal hlas jeho otce.

Lucious byl všechno, jen ne vděčný. Místo toho si v duchu přidal loď i s její posádkou na seznam těch, kteří jednoho dne zaplatí. Hned, jakmile se dostane zpátky na trůn. Postará se o to, aby shořeli.

Postará se, aby shořeli úplně všichni.

KAPITOLA PÁTÁ

Thanos seděl v kleci a čekal na smrt. Snažil se alespoň trochu otáčet a uhýbat před pálicím delosským sluncem. Na druhé straně nádvoří zatím strážní stavěli popraviště, na kterém měl zemřít. Thanos si nikdy dřív nepřípadal tak bezmocný.

Nebo tak žíznavý. Nikdo si ho nevšímal, nikdo mu nedal nic k jídlu ani k pití. Když už mu věnovali nějakou pozornost, třískali meči do mříží klece, aby ho provokovali.

Sloužící spěchali po nádvoří sem a tam, z jejich chování byla cítit naléhavost. Thanovi bylo jasné, že se v hradu něco děje. Něco, o čem neměl ani tušení. Nebo to možná vyplývalo prostě jen z toho, že král byl mrtvý. Možná to všechno bylo jen tím, že se královna Athéna chystala vládnout Delosu podle svého.

Thanos si dokázal představit, že by to zvládla. Zatímco jiní by byli pohlčení zármutkem a téměř by ani nemohli myslet, královna Athéna dokázala vnímat smrt svého manžela jako příležitost.

Thanos sevřel prsty kolem mříží. Bylo dost možné, že byl jediný, kdo kvůli otci skutečně truchlil. Sloužící a deloský lid měli důvody svého krále nenávidět. Athéna byla pravděpodobně zahloubaná do svých plánů až příliš, takže ji to ani nezajímalo. A Lucious...

„Já si tě najdu,“ prohlásil Thanos. „A potká tě spravedlivý trest. Za všechno.“

„Jo, spravedlnosti bude až až,“ pronesl jeden ze strážných. „Hned, jakmile tě vykucháme za to, co jsi provedl.“

Švihnul holí přes mříže a zasáhl přitom Thanovy prsty. Ten zasyčel bolestí a pokusil se strážného zachytit. Strážný se ale jen zasmál a uskočil mu z dosahu. Pak vyrazil pomoci ostatním s budováním pódia, na kterém měl Thanos zemřít.

Bylo to pódium. Celá záležitost měla proběhnout jako představení. Jedním násilným divadlem převezme Athéna moc nad Impériem. Současně se zbaví svého hlavního rivala, který by ji mohl připravit o moc, a také ukáže, že stále zůstává v čele, i když korunu získá její syn.

Možná, že skutečně věřila, že to tak proběhne. Pokud ano, přál jí Thanos hodně štěstí. Athéna byla zlá a mocichtivá, ale její syn byl šílenec, který se nezastavil před ničím. Už zabil svého otce, a pokud si jeho matka myslela, že ho dokáže zvládnout, pak potřebovala veškerou pomoc, kterou mohla dostat.

Stejně jako všichni ostatní v Delosu, od posledního poddaného až ke Stephanii, uvězněné a odsouzené spoléhat se na smilování královských. Pokud by nějaké kdy měli.

Při myšlence na svoji ženu sebou Thanos trhnul. Přišel sem, aby ji zachránil, a místo toho ho potkalo tohle. Kdyby tu nebyl, vše by nejspíš dopadlo úplně jinak a lépe. Možná by si strážní uvědomili, že to Lucious zabil krále. Možná by pak konali a nezametli by vše pod koberec.

„Nebo by možná obvinili povstalice,“ řekl si Thanos, „a Lucious by tak měl další záminku pro svá zvěrstva.“

I to si dokázal představit. Nezáleželo na tom, jak zlá byla situace. Lucious si vždy dokázal najít způsob, jak obvinít ostatní. A kdyby se svým otcem v posledních chvílích nebyl, neslyšel by, jak ho plně přijal. Nezjistil by, že v Šeropelu může najít důkazy pro svůj nárok na trůn.

Neměl by šanci se s otcem rozloučit, ani ho držet v náručí, když umíral. Litoval teď jen toho, že neuvidí Stephanii před tím, než ho popraví. Ani že nezjistí, jestli je v pořádku. Přesto, co všechno provedla, neměl ji předtím opustit. Bylo to od něj sobecké, když myslel jen na svůj vztek a znechucení. Bylo to něco, co ho stálo ženu a život jeho dítěte.

Bylo to něco, co ho bude pravděpodobně stát i jeho vlastní život, vzhledem k tomu, že tu byl jen proto, že byla Stephania uvězněná. Kdyby ji býval vzal s sebou, mohl ji nechat v bezpečí na Haylonu a nic z toho by se nestalo.

Thanos věděl, že je jediná věc, kterou musí udělat, než ho popraví. Nemohl utéct, nemohl doufat, že se mu podaří vyhnout tomu, co na něj čekalo, ale pořád se mohl pokusit vše napravit.

Počkal, dokud kolem nespěchal jeden ze sloužících. První, na kterého zavolal, pokračoval v chůzi a nevšímal si ho.

„Prosím,“ zavolal na druhého, ten se po něm ohlédl a jen zavrtěl hlavou a také šel dál. Třetí, mladá žena, se zastavila.

„Nesmíme s tebou mluvit,“ řekla. „Zakázali nám nosit ti jídlo nebo vodu. Královna chce, abys trpěl za to, že jsi zabil krále.“

„Já ho nezabil,“ pronesl Thanos. Když se od něj chtěla odvrátit, natáhl se k ní. „Nečekám, že mi uvěříš a nežádám tě o vodu. Mohla bys mi přinést uhlík a pergamen? To královna určitě nezakázala.“

„Chystáš se napsat zprávu rebelům?“ zeptala se služebná.

Thanos zavrtěl hlavou. „Nic takového. Můžeš si tu zprávu přečíst, když budeš chtít.“

„No... zkusím to.“ Vypadala, že se chystá říct ještě něco dalšího, ale Thanos si všiml, že se jeden ze strážných podíval jejich směrem a služebná odběhla pryč.

Čekání nebylo snadné. Jak se mohl jen tak dívat na strážné, kteří chystali popraviště, na kterém ho pověsí, dokud téměř nezemře, a ohromné kolo, ve kterém ho později budou lámat? Byla to krutost, ze které bylo jasné, že i když se královně Athéně podaří zvládnout svého syna, Impérium ani zdaleka nebude perfektní.

Stále ještě myslel na všechny krutosti, které by mohli Lucious se svojí matkou napáchat, když k němu přišla sloužící a svírala něco v podpaží. Bylo to jen kus pergamenu a kousíček uhlíku. Přesto mu to podávala tak nenápadně, jako by to byl klíč k jeho svobodě.

Thanos to stejně opatrně přijal. Nepochyboval o tom, že by mu strážní pergamen sebrali. Už jen proto, že by mu tím ublížili. I když mezi nimi byli tací, které ještě nezkorumpovala imperiální krutost, všichni věřili, že on je ten nejhorší zrádce a zaslouží si vše, co ho mělo potkat.

Sklonil se nad útržkem pergamenu a šeptal si slova, která se chystal napsat. Snažil se, aby je srovnal přesně tak, jak měla být. Psal drobná písmenka, protože věděl, že toho má na srdci hodně, co potřeboval zaznamenat:

Mojí drahé ženě, Stephanii. V době, kdy si toto budeš číst, budu již popraven. Možná si budeš myslet, že si to zasloužím za to, že jsem tě opustil. Možná budeš cítit podobnou bolest, kterou jsem cítil, když jsem se dozvěděl, že jsi byla přinucena k tolika věcem, které jsi nechtěla.

Thanos se snažil převést ve slova všechny své pocity. Bylo těžké to vše sepsat, nebo alespoň uspořádat zmatené pocity, které v něm vířily:

Já... jsem tě miloval a vrátil jsem se do Delosu, abych se tě pokusil zachránit. Je mi líto, že jsem to nedokázal, i když si nejsem jistý, jestli bychom někdy byli spolu. Já... vím, jak šťastná jsi byla, když ses dozvěděla o našem dítěti, a i já jsem cítil nezměrnou radost. Dokonce i teď nejvíce lituji toho, že nikdy nezjistíme, jaká by mohla být naše dcera nebo syn.

Pouhá myšlenka na to s sebou přinášela víc bolesti než všechny údery od strážných. Měl se vrátit dřív a zachránit Stephanii. Nikdy ji neměl opustit.

„Je mi to líto,“ zašeptal a věděl, že na pergamenu není dost místa k tomu, aby sepsal vše, co chtěl říct. Rozhodně nemohl své city sepsat na cár, který bude muset svěřit neznámé osobě. Jen doufal, že tohle bude stačit.

Napsal by toho mnohem víc, ale sepsal to hlavní. Svůj zármutek nad tím, že se vše pokazilo. To, že cítil lásku. Jen doufal, že to bude stačit.

Thanos čekal, až se k němu služebná znovu přiblíží. Zastavil ji napřaženou paží.

„Můžeš to odnést paní Stephanii?“ zeptal se.

Služebná zavrtěla hlavou. „Je mi líto, ale nemůžu.“

„Já vím, že po tobě chci hodně,“ řekl Thanos. Chápal, že po služebné žádá, aby podstupovala velké riziko. „Ale pokud jí to někdo dokáže doručit, když je zavřená—“

„O to nejde,“ pronesla služebná. „Paní Stephania tu není. Odešla.“

„Odešla?“ zopakoval Thanos. „Kdy?“

Služebná rozpřáhla ruce. „Nevím. Slyšela jsem jednu z jejích služebných, když o tom mluvila. Vyrasila do města a nevrátila se.“

Že by se jí podařilo uprchnout? Dostala se pryč i bez jeho pomoci? Její služebná říkala, že je to nemožné, ale Stephania si přesto poradila? Mohl jen doufat, že to tak skutečně bylo, nebo ne?

Thanos o tom stále ještě přemýšlel, když si všiml, že činnost na popravišti se zastavila. Když se na ně podíval, bylo snadné uhodnout proč. Bylo dokončené. Strážní stáli kolem a obdivovali svoji práci. Proti nebi visela temná oprátka. Řetězy chrastily ve větru a na pódiu leželo připravené velké kladivo.

Sledoval, jak se začínají scházet lidé. Na okraji nádvoří stáli rozestoupení strážní. Zdálo se, že současně mají zabránit lidem ve vměšování se do popravy a stejnou měrou chtějí vidět, jak bude Thanos trpět.

V oknech kolem nádvoří viděl Thanos urozené osazenstvo hradu a jeho sloužící, jak na něj shlížejí. V některých obličejích viděl lítost, v jiných čistou nenávist a některé byly naprosto bez výrazu. Několik lidí dokonce bylo na střeše, protože nedokázali najít jiné místo s dobrým výhledem. Všichni se chovali, jako by šlo o největší společenskou událost sezóny, a ne o popravu. Thana to rozzuřilo.

„Zrádce!“

„Vrahu!“

Snášely se na něj posměšky, stejně jako zkažené ovoce z oken. To na tom bylo nejhorší. Thanos si myslel, že ho lidé respektovali a věděli, že by nikdy neudělal to, z čeho byl obviněn. Teď se mu ale posmívali, jako by byl nejhorší zločinec Impéria. Ne všichni ho uráželi, ale bylo jich dost na to, aby se Thanos zamyslel nad tím, jestli ho opravdu nenáviděli tak moc, jak se tvářili, nebo jestli to dělají jen proto, aby ukázali novému králi a jeho matce, na čí straně stojí.

Když pro něj přišli strážní, pokusil se s nimi bojovat. Vytáhli ho z klece a on kolem sebe tloukl a kopal, mlátil a pokoušel se vykrotit, ale ať dělal cokoli, nestačilo to. Strážní ho chytili za paže a spoutali mu je. Thanos přestal bojovat, ale jen proto, že si chtěl zachovat alespoň nějakou důstojnost.

Krok za krokem ho vedli na popraviště, které pro něj připravili. Thanos na něj vystoupal bez popohánění. Postavil se na stoličku, která čekala pod oprátkou. Pokud bude mít štěstí, zlomí mu pád vaz a zabráni tak zbytku jejich kruté zábavy.

Nasadili mu oprátku kolem krku a on si uvědomil, že jeho mysl zaplavily myšlenky na Ceres. Na to, jak s ní mohlo být vše jiné. Chtěl by toho tolik změnit. Chtěl by, aby vše bylo lepší, aby byl s ní. Přál by si...

Nebyl čas si něco přát. Thanos ucítil, jak strážný podkopl stoličku a oprátka se mu zakousla do krku.

KAPITOLA ŠESTÁ

Ceres nezajímalo, že hrad měl být poslední neproniknutelnou imperiální baštou. Nezajímalo ji, že měl zdi jako strmé útesy a brány, které dokázaly odolat silným obléhacím zbraním. Nic z toho teď nehrálo roli.

„Kupředu!“ vykřikla ke svým následovníkům a ti vyrazili v jejích stopách. Generálové by možná vedli své vojsko zezadu, pečlivě by plánovali a nechali by ostatní, aby riskovali za ně. Ceres to ale neudělala. Chtěla zničit vše, co zbylo z imperiální moci, a předpokládala, že ji mnoho lidí následuje právě proto, že je vede zepředu.

Bylo jich teď dokonce víc než v Aréně. Obyvatelé Delosu vyšli do ulic a povstání znovu zahorelo, jako když se na žhavé uhlíky hodí suchá tráva. Kolem byli lidé oblečení jako přistavní dělníci, řezníci v zástěrách, stájníci a kupci. Dokonce mezi nimi bylo i několik strážných, kteří se rychle zbavili imperiálních uniforem, když viděli, jaká lidská vlna se na ně žene.

„Budou na nás připravení,“ pronesl jeden z bojepánů po Ceresině boku, když pochodovali k hradu.

Ceres zavrtěla hlavou. „Uvidí, že se blížíme. Ale to neznamená, že budou připravení.“

Na tohle se nemohl připravit nikdo. Ceres nezajímalo, kolik vojáků mělo Impérium k dispozici. Ani jak pevné zdi měl hrad, který na ně čekal. Měla na své straně celé město. Ona i s bojepány spěchala ulicemi a dál po cestě, která vedla k hradní bráně. Byli hrotem kopí, který následovali Delosané i se zbytkem mužů lorda Westa. Všichni se nesli na vlně naděje a vzteku.

Když se blížili k hradu, slyšela Ceres výkřiky a zvuky rohů. Vojáci se snažili zorganizovat alespoň částečně účinnou obranu.

„Je příliš pozdě,“ pronesla Ceres. „Nedokážou nás zastavit.“

Přesto ale byli věci, které by ještě mohli udělat, to věděla. Z hradeb začaly pršet šípy. Ne v takovém množství, jako když pršela smrt na muže lorda Westa, přesto jich ale bylo dost na to, aby lidem bez zbrojí ublížily. Ceres viděla, že jeden muž bez hrudního plátu dostal zásah do prsou. O něco dál padla žena.

„Ti, kdo mají štíty, ke mně,“ vykřikla Ceres. „Všichni ostatní se připravte k útoku.“

Hradní brána se už ale zavírala. Ceres si představila své následovníky, jak se o bránu tříští jako vlna narážející do boku ohromné lodi. Přesto ale nezpomalila. Vlny dokážou loď pozřít. Dokonce, i když se obrovská brána zabouchla se zaduněním připomínajícím hrom, nezastavila. Věděla, že porážka Impéria bude stát hodně úsilí.

„Šplhejte!“ vykřikla směrem k bojepánům. Své dva meče zasunula do pochev, aby se sama mohla vrhnout proti zdi. Hrubý kámen poskytoval rukám i nohám dostatek opory tomu, kdo se je pokusil zdolat. Ostatní ji následovali. Jejich svalnatá těla se přitahovala po zdi vzhůru, jako by jen cvičili pod dozorem svého mistra.

Ceres slyšela několik lidí, jak volají, aby jim přinesli žebříky, a věděla, že běžní lidé se k ní brzy přidají. Teď se ale soustředila jen na hrubý kámen pod rukama, na úsilí, které musela vkládat do postupu od jednoho úchyty k druhému.

Kolem proletělo kopí, očividně ho hodil někdo shora. Ceres se přitiskla co nejbližší ke kameni a pokračovala ve výstupu. Dokud byla na zdi, byla pro muže nahoře snadným cílem. A jedinou možností tak bylo šplhat stále výš. Ceres si uvědomila, jaké mají štěstí, že neposkytli mužům na hradbách příležitost připravit vařící olej jako ochranu před lezci.

Dostala se až na vrchol hradeb a v tu chvíli se před ní objevil strážný, který jí chtěl zabránit ve výstupu. Ceres byla ráda, že se nahoru dostala jako první. Jen její rychlost ji zachránila a umožnila jí chopit se strážného a shodit ho dolů. S řevem se zřítíl mezi její následovníky.

Ceres vyskočila na hradby a tasila oba meče, aby se mohla bránit útokům z obou stran. Přiblížil se k ní další obránce, ona ukročila bokem a provedla protiútok. Cítila, jak jedna z jejích čepelí zajíždí do protivníkovy masa. Z druhé strany na ni někdo zaútočil kopím. Snažil se využít toho, že se Ceres tolik nekryla. Ceres se ale ohnala brutální silou a během chvilky vytvořila na hradbách prázdný prostor, do kterého se hrnuli bojepáni.

Někteří strážní se proti nim pokoušeli bojovat. Jeden zaútočil na Ceres sekerou. Ceres se ale v poslední vteřině přikrčila a vzápětí uslyšela náraz sekery do kamenné zdi za ní. Bodla jiného muže do břicha, ukročila kolem něj a skopla ho na nádvoří. Čepelemi zachytila další útok a srazila k zemi dalšího muže.

Na hradbách nebylo dost strážných na to, aby je udrželi. Někteří uprchli. Ti, kteří se jí postavili, zemřeli. Další na ni zaútočil kopím a ona se pokusila ustoupit. Neměla ale kam, takže se sehnula, sekla mu po nohách a hned na to po krku.

Drobný prostor, který na hradbách vyčistila, se rychle rozšiřoval. Ceres našla schody vedoucí dolů k bráně. Když sbíhala, přeskakovala vždy čtyři současně. Zastavila jen na okamžik, když se musela postavit strážnému, který se jí snažil zabránit v sestupu. Odstrčila ho stranou a pokračovala v cestě. O strážného se pak postaral bojepán, který jí byl v patách. Ceres svoji pozornost soustředila čistě na bránu.

Vedle brány bylo ohromné kolo, očividně určené k jejímu otevírání a zavírání. Kolem byl nejméně tucet strážných, kteří ho měli chránit před útočníky a zabránit tak proniknutí davu do hradu. Další stáli nedaleko s luky připravenými ke střelbě na každého, kdo se pokusí bránu otevřít.

Ceres se bez zaváhání vrhla směrem ke kolu.

Nejbližšího strážného bodla skrz zbroj, vytrhla z něj meč a přikrčila se před útokem druhého. Sekla ho mečem do boku, vyskočila a sekla po třetím. Zaslechla šípy odrážející se od kamenů kolem, a tak vrhla jeden z mečů. Podle výkřiku poznala, že se trefila. Chňapla po meči umírajícího strážného a bojovala dál. Náhle kolem ní byli i ostatní.

V příštích několika okamžicích vládl chaos. Zdálo se, že strážní pochopili, že mají poslední šanci zabránit rebelům v průniku do hradu. Jeden zaútočil na Ceres dvěma meči a Ceres vykrývala všechny jeho útoky. Každý z nich cítila v celých pažích. Všechno se odehrávalo tak rychle, až ji na okamžik napadlo, že ostatní z ní musí vidět jen rozmazanou šmouhu vířící kolem. Pak mezi jednotlivými útoky sekla a zasáhla jednoho ze strážných do krku, a ještě, než stihl dopadnout na zem se už vrhala na dalšího. Podařilo se jí tak vykrýt útok sekerou, který mířil na jejího bojepána.

Nemohla je zachránit všechny. Všude kolem panovalo čisté násilí, které snad nemělo nikdy skončit. Viděla jednoho z bojepánů, který přežil v Aréně, jak se udiveně dívá na meč, který mu probodl hrud'. Vzal s sebou muže, který ho probodl, když ho zasáhl posledním seknutím vlastního meče. Ceres viděla dalšího bojepána, jak bojuje se třemi strážnými současně. Jednoho zabil, ale jeho meč uvízl v těle zabitého strážného, a zatímco se snažil zbraň vyprostit, jiný strážný ho stihl bodnout do boku.

Ceres vyrazila kupředu a srazila k zemi všechny nepřátele, kteří ještě stáli na nohou. Kolem zuřila bitva o bránu, ale bylo více než zřejmé, že se pomalu chýlí ke konci. Bylo to nevyhnutelné, protože tváří v tvář bojepánům byli strážní jako kukuřice připravená ke sklizni. Nic to ale neměnilo na tom, že všechno to násilí bylo skutečné. Stejně jako hrozící nebezpečí. Ceres skočila přesně včas, aby se vyhnula útoku, který ji měl zasáhnout do hrudi. Útočníka pak strčila mezi ostatní nepřátele. Jakmile se prostor trochu vyčistil, chopila se Ceres kola a zabrala vší silou, využila i moc, která jí proučila v žilách. Uslyšela zapraštění řetězů a pomalé zasténání rozestupujících se polovin brány.

Dovnitř se nahrnuli lidé, kteří se chystali obsadit hrad. Její otec a bratr byli mezi prvními, kteří prošli branou. Spěchali, aby se k ní přidali. Ceres jim pokynula mečem.

„Rozptylte se!“ vykřikla. „Zmocněte se hradu. Zabijte jen ty, které budete muset. Přišel čas svobody, ne masakrování. Dnes padne Impérium!“

Ceres pokračovala v čele lidské vlny, mířila do trůnního sálu. V časech krize se tam shromažďovali lidé, aby zjistili, co se děje, a Ceres si domyslela, že právě tam budou i ti, kteří stáli v čele událostí. Tedy alespoň tak dlouho, jak si troufnou, aby se udrželi u moci co nejdéle.

Sledovala násilí propukající kolem. Bylo nemožné ho zvládnout, bylo nemožné dělat víc než ho jen zmírnit. Viděla mladého šlechtice, jak se postavil davu, a ten se na něj sesypal ze všech stran. Lidé ho tloukli všim, co jim přišlo pod ruku. Do cesty se davu připletla i služebná a Ceres viděla, jak ji lidé přitiskli ke zdi a pobodali.

„Ne!“ vykřikla Ceres, když viděla, že se někteří lidé sápoú po tapisériích nebo pronásledují královské. „Jsme tu, abychom vše zastavili, ne plenili!“

Pravdou ale bylo, že bylo příliš pozdě. Ceres viděla rebely, jak pronásledují jednu ze sloužících, zatímco další strhávali zlaté ozdoby ze zdí hradu. Vpusťla dovnitř přílivovou vlnu a nebylo možné ji zastavit pouhými slovy.

Před vstupem do velké síně stála skupina královských strážných. Ve svých zlatem zdobených zbrojích, které měly leptané falešné svaly a zastrašující obrazy, působili impozantním dojmem.

„Vzdejte se a nic se vám nestane,“ slíbila jim Ceres a doufala, že se jí podaří slib splnit.

Královští strážní nezaváhali. Vyrázili kupředu s tasenými meči a kolem okamžitě znovu propuknul chaos. Tihle strážní patřili k nejlepším bojovníkům Impéria. Jejich dovednosti byly vybroušené dlouhými hodinami výcviku. První, který se na ni vrhnul, byl tak rychlý, že ani Ceres málem nestihla pozvednout čepel dost rychle na to, aby vykryla jeho útok.

Znovu a znovu se kryla, svojí druhou čepelí proklouzla kolem strážného zbraně a bodla ho do krku. Slyšela zvuky boje a výkřiky umírajících lidí, ale neodvažovala se rozhlédnout. Byla příliš zaměstnaná bojem s dalším soupeřem, kterého se snažila odstrčit mezi ostatní bojující.

Nebylo to nic jiného než nepřehledná skrumáž těl. Zdálo se, že z ní naprosto náhodně vyjždějí meče, jako z nějakého hemžícího se klubka. Viděla, jak jednoho muže přitiskli na dveře a čistá váha těl kolem ho rozdrtila stejně snadno, jako když nesla Ceres.

Ta se přiblížila ke dveřím a vykopla je. Hradní brány byly pevné, ale tyhle dveře se pod jejím kopnutím rozletěly dokořán.

Uvnitř velké síně uviděla Ceres shluk královských, kteří čekali, jako by nevěděli, kam mají jít. Slyšela několik urozených dam zavřeštět, jako by se na ně řítila vlna vrahů a násilníků. Vzhledem k tomu, v jaké byli pozici, to bylo pochopitelné.

Uprostřed toho všeho uviděla Ceres královnu Athénu. Seděla na trůnu, na kterém by měl sedět král, a po stranách jí stál pár největších královských strážných. Oba okamžitě vyrazili a Ceres vykročila, aby se jim postavila.

Udělala víc, než že jen vykročila. Vrhla se kupředu.

Vyřítla se jim vstříc a přikrčila se pod jejich útočícími čepelemi. Jedním plynulým pohybem se překulila a hned zase vyskočila na nohy. Obrátila se a sekla oběma meči naráz. Zasáhla strážné takovou silou, že jim prorazila zbroj. Oba se bez hlesu zhroutili na zem.

Nad rachocením zbraní ode dveří se nesl jediný zvuk: zvuk záměrně pomalého potlesku královny Athény.

„Ach, velmi dobré,“ pronesla pohrdavým tónem, když se k ní Ceres obrátila. „Velmi elegantní. Žádný šašek by se za to nemusel stydět. Jaký trik nám předvedeš příště?“

Ceres se nenechala nachytat. Věděla, že Athéně už nezbývá nic než slova. Samozřejmě, že se musela pokusit získat co nejvíc.

„Příště zničím Impérium,“ odpověděla Ceres.

Viděla, jak si ji královna Athéna bez mrknutí oka prohlíží. „A ty nastoupíš na mé místo? Tak to přichází nové Impérium, stejné jako to staré.“

Ceres se to dotklo víc, než by se jí líbilo. Slyšela výkřiky královských i rebelů, kteří se jako požár rozbíhali hradem. Viděla, že několik lidí zabili.

„Nejsem vůbec jako ty,“ řekla Ceres.

Královna nejdřív neodpověděla. Místo toho se zasmála a několik dvořanů se zasmálo společně s ní. Očividně byli tak zvyklí na podlézání, že se smáli kdykoli královnu něco pobavilo. Ostatní vypadali příliš vyděšení.

Ceres ucítila na rameni ruku svého otce. „Nejsi vůbec jako ona.“

Nebyl čas nad tím příliš přemýšlet, protože dav kolem Ceres začínal být neklidný.

„Co s nimi uděláme?“ zeptal se jeden z bojepánů.

Jeden z rebelů mu rychle odpověděl. „Zabijeme je!“

„Zabijeme je! Zabijeme!“ Stal se z toho pokřik a Ceres cítila, jak v davu roste nenávist. Všechno jí to až příliš připomínalo dav v Aréně, který toužil po krvi. Žádal si ji.

Kupředu vystoupil muž, který mířil k jedné z dam. V ruce držel nůž. Ceres zareagovala podvědomě a tentokrát dostatečně rychle. Udeřila rádoby zabijáka a srazila ho na zem. Odsud na ni vyjeveně zíral.

„To by stačilo!“ vykřikla Ceres a místnost okamžitě ztichla.

Rozhlédla se a všichni o krok ustoupili. Zdálo se, že se stydí. Nezávisle na tom, odkud pocházeli, klopili teď zrak.

„Už žádné zabíjení,“ řekla. „Vůbec žádné.“

„Tak co s nimi tedy uděláme?“ ozval se rebel a pokynul ke královským. Očividně byl odvážnější než ostatní. Nebo jen nenáviděl vrchnost víc než všichni ostatní.

„Uvězníme je,“ řekla Ceres. „Otče, Sarte, můžete na to dohlédnout? Postarejte se, aby nikdo nebyl zabit a nikomu nebylo ublíženo.“

Dokázala si domyslet, jak by se to všechno mohlo zvrtnout. Lidé byli až příliš rozrušení, na mnoha z nich se Impérium dopustilo neskutečných křivd. Bylo snadné vše obrátit v masakr, za který by se nestyděl ani Lucious. I se všemi hrůzami, na kterých Ceres rozhodně nechtěla mít žádný podíl.

„A co budeš dělat ty?“ zeptal se jí Sartes.

Ceres chápala obavy, které mu zněly v hlase. Její bratr si nejspíš myslel, že tu bude, aby vše organizovala, ale pravdou bylo, že Ceres nikomu nevěřila v organizaci všeho kolem víc než jemu.

„Musím dokončit převzetí hradu,“ odpověděla Ceres. „Po mém.“

„Ano,“ ozvala se královna Athéna bez vyzvání. „Potřísni si ruce další krví. Kolik lidí zemřelo kvůli těm tvým tak zvaným ideálům?“

Ceres to mohla ignorovat. Mohla prostě odejít, ale v královnině hlase bylo něco, co jí zabránilo nechat její nářázky bez povšimnutí. Její slova Ceres páčila jako nezhojené zranění.

„Kolik jich zemřelo jen proto, abys od nich mohla získat to, co jsi chtěla?“ odporovala Ceres. „Tolik ses soustředila na zničení rebelů, když stačilo jen naslouchat a něco se naučit. Ublížila jsi mnoha lidem a za to zaplatíš.“

Viděla, jak se královna Athéna pousmála. „Nepochybuji, že vlastní hlavou.“

Ceres ji ignorovala a vyrazila pryč.

„Přesto,“ ozvala se Athéna znovu, „nebudu v tom sama. Pro Thana už je příliš pozdě, zlatíčko.“

„Pro Thana,“ zopakovala Ceres a stačilo to k tomu, aby se zastavila. Obrátila se zpátky ke královně sedící na trůnu. „Co jsi udělala? Kde je?“

Královnin úsměv se rozšířil. „Tak ty to opravdu nevíš, že ne?“

Ceres cítila, jak se v ní zvedá vlna vzteku a netrpělivosti. Ne proto, že ji v ní královna chtěla vyvolat, ale kvůli tomu, že si představila Thana ve skutečném nebezpečí.

Královna se znovu zasmála. Tentokrát se k ní nikdo nepřidal. „Došla jsi až sem a ani nevíš, že tvůj milý princ zemře za vraždu svého krále.“

„Thanos by nikoho nezavraždil!“ odporovala Ceres.

Ani nevěděla, proč to vlastně říká. Bylo jasné, že nikdo nemohl věřit tomu, že by Thanos mohl udělat něco takového!

„Přesto za to zemře,“ odpověděla královna tak chladně, že se k ní Ceres vrhla a přitiskla jí čepel na krk.

V tu chvíli se jí všechny myšlenky na potlačení násilí vykouřily z hlavy.

„Kde je?“ zeptala se. „Kde je?“

Sledovala, jak se královně vytratila barva z obličeje a částečně z toho měla i radost. Královna Athéna si zasloužila pořádně vyděsit.

„Jižní nádvoří, čeká tam na popravu. Vidiš, nejsi vůbec jiná než my.“

Ceres ji srazila z trůnu na podlahu. „Někdo ji odved'te, než udělám něco, čeho budu litovat.“

Ceres vyrazila ze síně a probojovala se posledními náznaky potyček, které ještě kolem probíhaly. Zezadu slyšela chechtající se královnu Athénu.

„Jdeš příliš pozdě! Nedostaneš se tam včas, abys ho zachránila.“

KAPITOLA SEDMÁ

Stephania seděla s očima upřenýma k obzoru. Ze všech sil se snažila ignorovat, jak se paluba pod jejíma nohama neustále kolébá, a snažila se promyslet, jaký okamžik bude nejvhodnější na to, aby zavraždila kapitánku jejich malé lodi.

Že to bude muset udělat, o tom už nebylo pochyb. Felene byla jako dar od bohů, když Stephania potřebovala i se svojí služebnou opustit Delos. Felene pro ně byla možnost, jak se dostat z města a jak se dostat do Šeropelu. A to vše jen díky Thanovi.

Ale právě proto, že patřila k Thanovi, musela zemřít. Už jen to, že byla natolik loajální, aby je dostala takhle daleko, znamenalo, že byla až příliš loajální, než aby jí Stephania mohla věřit s čímkoli, co se chystala udělat. Jedinou neznámou teď byl správný čas.

Bylo nutné vybrat správnou chvíli. Stephania vzhledla a viděla, jak na nebi krouží mořští ptáci.

„To znamená, že už se dostáváme k pobřeží, že ano?“ zeptala se.

„Správně, princezno,“ odpověděla Felene a ani se neohlédla. Učila Elethe chytat ryby a stála k ní blíž, než bylo nutné. Familiárnost v jejím hlase se Stephanií ani trochu nelíbila. Dělalala ale vše pro to, aby to nedala najevo.

„Budeme tam už brzy?“

„Ještě chvíli a uvidíme pevninu,“ prohlásila Felene. „A o něco později se dostaneme do rybářské vesnice, ve které podle Elethe najdeme lidi jejího strýce. Proč se ptáš? Nemůžeš se dočkat, až přestaneš zvracet?“

„Nemůžu se dočkat spousty věcí,“ odpověděla Stephania. I když to, že znovu stane nohama na suché zemi, mezi ně patřilo také. Ranní nevolnosti ještě zesílené mořskou nemocí začínaly být nesnesitelné.

I to byl jeden z důvodů, proč bylo nutné Felene dříve nebo později zabít. Dříve nebo později si totiž všimne, že je Stephania těhotná, a to by nezapadalo do příběhu, který si vymyslela. O tom, že ji Lucious přinutil vypít jeho lektvar.

Kdy si to uvědomí? Stephanií se zdálo, že její těhotenství nemůže být nápadnější. Cítila, jak se jí šaty těsně obepínají kolem nadouvajícího se břicha, její tělo vypadalo, že se kvůli životu, který v ní rostl, mění tolika různými způsoby. Podvědomě si na břicho položila ruku, jako by chtěla chránit své vyvíjející se dítě. Chtěla, aby bylo silné a zdravé. Felene si ničeho nevšimla. Dál se věnovala Elethe. Tak snadno se nechala rozptýlit její hezkou tvářičkou.

A to byla další věc, kterou musela zahrnout do úvah, kdy kapitánku zabít. Ano, Stephania potřebovala, aby byla naživu dostatečně dlouho na to, aby je dostala blízko k pevnině, ale čím déle bude žít, tím větší bude nebezpečí, že se Stephaniina služebná přikloní na Feleninu stranu. Felene sice byla velice užitečná, ale Elethe bude na pevnině mnohem užitečnější. Bez ní by Stephania sotva měla šanci najít v cizí zemi tajemného čaroděje. A co víc, služebná jí prostě patřila.

Prozatím ale Stephania vyčkávala. Nechtěla řešit kormidlování jejich bárky, dokud nebudou na dohled od pevniny. Čekala a sledovala Felene, jak pomáhá její služebné vytáhnout do lodi mrskající se rybu, kterou vzápětí připravila o hlavu nepříjemně ostrým nožem. Stephanií to připomnělo, že se jí krátí čas.

Myšlenky na to, co ji čekalo v Šeropelu, utvrdily Stephanií v tom, co musí udělat. V Šeropelu sídlil čaroděj, který zabíjel Prastaré. V Šeropelu najde způsob, jak zničit Ceres. A pak... a pak se postará o Thana. Vytvoří z jejich dítěte zbraň, kterou proti němu použije.

„Tohle se nemuselo stát,“ pronesla Stephania. Vstala a opřela se o hrazení lodi, aby měla dobrý výhled.

„Co jsi říkala, princezno?“ zeptala se Felene.

„Jen jestli je to tamhle země?“ odpověděla Stephania.

Byla. Černý prach na pobřeží se táhl na hranici obzoru. Nejdřív to byla jen matná linka nad vlnami, jako kamenitý východ slunce, který začal zabírat čím dál větší část výhledu.

„Ano,“ odpověděla Felene a přesunula se kolem hrazení, aby měla lepší výhled. „Už brzy budeš v bezpečí na pevnině, princezno.“

Stephaniina ruka zajela pod plášť. S nekonečnou opatrností, která byla vlastní jen lidem pracujícím s jedy, sevřela v dlani šipku. „Felene, už od doby, co jsme vypluli, jsem ti chtěla něco říct.“

„O co jde, princezno?“ zeptala se Felene s úsměškem.

„Jedna věc,“ odpověděla Stephania a sama se pousmála. „Neříkej mi princezno!“

Prudce se napřáhla, šipka se zaleskla ve slunci. Stephania mířila na odhalenou kůži na Felenině obličeji.

V zápěstí jí ale zaplála prudká bolest a Stephanii chvíli trvalo, než si uvědomila že Felene předloktím zablokovala její útok. Bolestí povolila sevření a šipka odletěla do moře.

Pak ucítila pálivou bolest na tváři. Felene ji udeřila tak tvrdě, až Stephania udělala krok zpátky. Nebyla to facka, jakou si dávaly urozené dámy u dvora. Tohle byl úder námořnice tak tvrdý, že Stephania dopadla na zadek.

„Myslíš, že jsem úplně pitomá?“ zeptala se Felene. „Myslíš si, že mi nedošlo, k čemu se už od vyplutí chystáš?“

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.